

СВЪТУЛКА

ЛОВДЖИЙСКИ РАЗКЛАЗИ

Зайо Байо

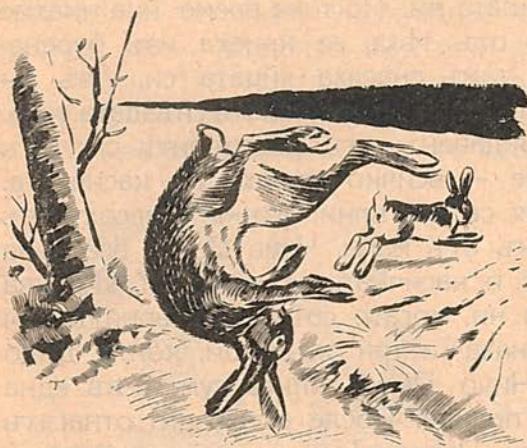
Голъмо хоро се люлѣше на мегдана срѣдъ селото. Децата тичаха, играеха, гонѣха се. По улицата отъ кѣмъ полето се зададе дѣдо Нейко, метналъ два заека презъ рамо. Щомъ го съзрѣха, много деца, заедно съ Митко, оставиха хорото и се затичаха кѣмъ него. Старият ловецъ седна върху голѣмия дънеръ край училищната ограда, оставилъ зайците и избѣрса потното си чело.

Митко бѣше вече успѣлъ да седне до зайците. Той гладѣше космите имъ, дѣрпаше ушите имъ, па се обѣрна кѣмъ ловеца:

— Тия сѫ по-голѣми отъ онзи дененшия, нали, дѣдо Нейко?

— И онзи не бѣше малъкъ, но тия сѫ по-едрички, — отговори старецътъ.

— Двата наведнажъ ли удари, дѣдо Нейко? — запита друго момче.

какви мѣста изъ нивитѣ тѣ ги правятъ. Зайците винаги избиратъ ниви запазени отъ вѣтровете.

Въ такива мѣста тѣ изкопаватъ ямички педя дѣлбоки край нѣкой бѣль бодилъ, нѣкой трънъ или пѣкъ суха трева. Есенно и зимно време тия леговища зайците правятъ обѣрнати на югъ, а лѣте на северъ. Отъ леговището си заекътъ изкача денемъ само когато е застрашенъ. Иначе, прикритъ отъ цвѣта на космите си, притиска се кѣмъ земята, съ която се изравнява, и така незабележимъ, той много често бива подминаванъ отъ своите врагове. Гледамъ го, тоя хубавецъ, по сѫния начинъ иска да ме излѣже. Азъ се спрѣхъ, но се извѣрнахъ и се преструвамъ, че го не виждамъ. Той, като хармоника, ту се надува, ту се свива: колебаеше се какво да прави. Най-после изхули се изъ леговището си и съ грамаденъ скокъ побѣгна. Ама кѫде ще бѣга? Грѣмнахъ, той се предметна и повече не шавна. Другият пѣкъ намѣри Францъ подъ единъ храстъ въ баира!

— Ехъ, де да ги наимѣра и двата на едно място, — отвѣрна стариятъ ловецъ. — Единия уби въ нивите, а другия — горе, въ баира. Този искаше да ме изхитри. Францъ бѣше далече отъ мене, а пѣкъ азъ рекохъ да претършуваамъ нивите, дано изкарамъ нѣкой изъ леговището му.

— Ами ти отъ где знаешъ леговищата имъ? — запита Митко.

— Азъ леговищата имъ не зная, но зная на